

Arrest

nr. 196 784 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Hayabley, Djibouti, en te behoren tot de clan Yoonis Muse.

U ontmoette een jongeman waarmee u een relatie aanging. Jullie hadden twee maanden een relatie toen u betrap werd door uw stiefmoeder. U besloot over de relatie te vertellen aan uw vader. Uw vader werd kwaad en verbood u met de jongeman te huwen omdat hij niet rijk was.

U werkte als huishoudster bij een gezin in Quartier 6. Toen u op 24 november 2015 terugkwam na uw werk, zag u dat er een huwelijksceremonie was georganiseerd. Toen bleek dat uw vader, zonder met u te overleggen, had besloten u uit te huwen aan A.B.A., een rijke oude man. Diezelfde avond werd het huwelijk bij u thuis voltrokken. De volgende ochtend vluchtte u naar het huis van een vriendin. Uw vader heeft u gezocht, vond u en bracht u terug naar huis, waar hij u sloeg, opgestoot door uw stiefmoeder. U viel op de grond en brak een bot in uw onderrug. Daardoor kon u niet opstaan. U werd geholpen door uw broer en zus, die u medicijnen brachten. Twee dagen later werd de huwelijksakte naar uw huis gebracht door uw echtgenoot. U verbleef vijf dagen thuis. Op de zesde dag waren uw vader en stiefmoeder niet thuis. U vroeg uw broer om u te helpen vluchten. Hij regelde een taxi voor u, waarmee u vluchtte naar het huis van N.H., de vrouw waarbij u werkte als huishoudster.

U vertelde N.H. over het probleem. Zij zei dat uw vader wist waar ze woonde, en dat u er niet veilig zou zijn. Ze verhuisde u naar het huis van een vriendin. Twee dagen later kwam N.H. terug om te zeggen dat uw vader bij haar was langs geweest met uw man en politieagenten. N.H. had gedurende de periode dat u voor haar werkte geld voor u gespaard. Ze zocht met behulp van dat geld nu een smokkelaar om u te helpen het land te verlaten. Op 29 december 2015 verliet u Djibouti per vliegtuig. U kwam op 30 december aan in een onbekend land in Europa, waar u naar een huis van een vrouw werd gebracht. Daar verbleef u tot 8 februari 2016, wanneer u naar België vertrok en dezelfde dag aankwam. U vroeg asiel aan op 9 februari.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw huwelijksakte voor, een kopie van uw identiteitskaart, een medisch attest met betrekking tot de verwonding van uw onderrug en een medisch attest met betrekking tot uw besnijdenis.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door het feit dat u niet de waarheid vertelt over uw werkelijke leefomstandigheden en vertrek uit Djibouti.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet de waarheid vertelt over uw vertrek uit Djibouti.

Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot het bekomen van uw reisdocumenten, zoals paspoort en visum, intern totaal incoherent en tegenstrijdig. Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat u 'niet weet of het paspoort een visum bevatte' (Verklaring DVZ, 22 februari 2016, p.9). U beweert verder dat het een echt paspoort was, dat u samen met de smokkelaar heeft aangevraagd op de afdeling voor paspoorten van de Djiboutiaanse overheid. Daarnaast verklaart u dat het paspoort op een andere naam stond, namelijk 'S.'. Ten overstaan van het Commissariaat-generaal zijn uw verklaringen echter volledig anders. Tijdens uw interview verklaart u dat de smokkelaar alles heeft geregeld en dat u zelf helemaal niks hebt gedaan om het paspoort te bekomen (zie gehoorverslag CGVS, 3 mei 2017, p.14). U verklaart tevens dat u ook niks gedaan hebt om het visum te bekomen, dat de smokkelaar ook daarvoor alles geregeld heeft. Daarnaast stond het paspoort op een valse naam, u meent zich te herinneren dat de voornaam 'A.' was (CGVS, p.14). U hebt zelf geen enkel idee wat een visum is, en hebt voor uw reis zelfs nooit een paspoort in uw bezit gehad (CGVS, p.15). Het enige wat u zelf gedaan hebt was de smokkelaar een pasfoto bezorgen (CGVS, p.13). Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u tweemaal totaal verschillende verklaringen aflegt met betrekking tot uw gebruikte reisdocumenten. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Wanneer u wordt gewezen op deze tegenstrijdigheden en u uw eerdere beweringen letterlijk worden voorgelezen, ontkent u dat u deze verklaringen ooit hebt afgelegd (CGVS, p.15). U stelt dat u dacht dat u werd gevraagd 'of het mogelijk was een paspoort aan te vragen in Djibouti', maar dat u niet gezegd hebt zelf een paspoort aangevraagd te hebben, noch verklaard te hebben op welke naam het paspoort stond (CGVS, p.15). Uw verklaringen ten overstaan van DVZ in het administratieve dossier zijn nauwgezet opgetekend, en daar blijkt allerm minst uit dat uw verklaringen steek houden. Er kan van een dergelijke vergissing dan ook geen sprake zijn. Het Commissariaat-generaal kan uw vergoelijkningen helemaal niet aannemen.

Ten tweede spreekt de informatie uit het visumdossier, bekomen via de Franse ambassade te Djibouti, uw verklaringen totaal tegen. Hieruit blijkt immers dat u met behulp van een paspoort en visum op uw eigen naam, A.A.O., het land verlaten hebt (zie informatie in het administratieve dossier).

Dit paspoort is u afgeleverd op 30 april 2015, ruim een half jaar voor uw beweerde problemen begonnen en acht maanden voor uw vertrek uit Djibouti. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd wordt, ontkent u dat u onder uw eigen naam hebt gereisd (CGVS, p.17). U herhaalt dat de smokkelaar alles voor u heeft geregeld. Vervolgens wordt u geconfronteerd met het feit dat er vingerafdrukken worden afgenomen bij een visumaanvraag. Daarop verklaart u plots dat, op de dag dat u de pasfoto aan de smokkelaar gaf, hij u mee nam naar 'ergens', waar u uw vingerafdrukken moest afgeven (CGVS, p.17). Dit is een flagrante tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen. Er werd u immers twee keer expliciet gevraagd of u echt 'helemaal niks' hebt gedaan om die reisdocumenten te bekomen, waarop u telkens negatief antwoordde (CGVS, p.14). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat de protection officer u niet expliciet naar vingerafdrukken heeft gevraagd (CGVS, p.18). Dit in weerwil van bovenvermeld feit dat u uitdrukkelijk stelde zelf absoluut niks gedaan te hebben om de documenten te bekomen, buiten het afgeven van de pasfoto, en dat u hierover tweemaal expliciet werd bevraagd. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u, naarmate u met tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, louter uw beweringen bijstelt. Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas in zeer sterke mate. Verder verklaart u helemaal niks af te weten van het visum (CGVS, p.18). Wanneer u met de verdere inhoud van het visumdossier wordt geconfronteerd, weet u hier evenmin iets van. U blijft ontkennen dat u hier iets mee te maken heeft.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u volgens de informatie in het administratieve dossier onder uw eigen naam van Djibouti naar Europa bent gereisd met behulp van een toeristenvisum afgeleverd door de Franse autoriteiten. Het feit dat u dit voor de Belgische asiendiensten verborgen probeert te houden schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel. Uw eigen verklaringen met betrekking tot het paspoort en visum waarmee u hebt gereisd zijn immers dermate incoherent en tegenstrijdig dat het Commissariaat-generaal er geen enkel geloof aan kan hechten. U krijgt tijdens het interview op het Commissariaat-generaal door middel van een uitgebreide confrontatie de kans om hierover de waarheid te vertellen. Dat u ook na deze confrontatie blijft volharden in uw onaannemelijke verklaringen met betrekking tot uw reis, maakt duidelijk dat u pertinent weigert om inzicht te bieden in uw werkelijke leefsituatie en reisomstandigheden. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

De informatie uit het visumdossier ondermijnt de geloofwaardigheid van uw voorgewende profiel en relaas totaal. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u geen zicht biedt op uw werkelijke leefomstandigheden. Bovendien is de chronologie van de documenten in het visumdossier in conflict met de chronologie van uw relaas.

Gezien uw verklaringen over het frauduleus bekomen van een paspoort en visum door de smokkelaar compleet incoherent, tegenstrijdig en bijgevolg onaannemelijk zijn, moet het Commissariaat-generaal ervan uitgaan dat de info in het visumdossier, dat op uw eigen naam staat, waarachtig is. De informatie in het visumdossier is fundamenteel tegenstrijdig met het profiel dat u voorwendt. Uit deze informatie blijkt immers dat u sedert 2 november 2011 werkzaam bent voor 'Port de Djibouti' (de Djiboutiaanse haven). Op het moment van uw vertrek uit het land was u werkzaam voor de directie 'juridische zaken en verzekeringen' als verantwoordelijke 'recouvrement & contentieux'. Eveneens bijgevoegd zijn drie loonfiches van Port de Djibouti, die de periode 1 augustus 2015 tot 31 oktober 2015 overbruggen. Ook is er een bankafschrift van de East Africa Bank op uw naam bijgevoegd.

Al deze informatie is regelrecht tegenstrijdig met het profiel dat u beweert te hebben en de levensomstandigheden waarin u beweert te leven. U verklaart immers dat u op 11 jaar gestopt bent met school en dat u werkzaam was als huishoudhulp (CGVS, p.4). U verklaart verder dat u uit een armtierig gezin komt, aangezien uw vader geen vast werk had (CGVS, p.16). De geloofwaardigheid van dit voorgewende profiel is na lezing van het visumdossier compleet ondermijnd. Deze vaststelling haalt meteen de geloofwaardigheid van uw relaas helemaal onderuit. Profiel en levensomstandigheden maken immers deel uit van de kernelementen in een asieldossier. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke levenssituatie kan niet genoeg benadrukt worden. Het kennen van uw werkelijke profiel en levensomstandigheden is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op haar reële levenssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich binnen deze levenssituatie zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Uw relaas, met name het gedwongen huwelijk door uw vader, is namelijk sterk gestoeld op uw profiel als ongeschoolde, afhankelijke en thuiswonende vrouw. Het feit dat u, zoals hierboven vastgesteld, weigert inzicht te bieden in uw werkelijke levenssituatie als hoogopgeleide vrouw in een juristenfunctie bij een vooraanstaand Djiboutiaans overheidsbedrijf, onderlijnt deze vaststelling.

Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat de datering van de documenten, ingediend teneinde het visum te bekomen, in conflict is met de gebeurtenissen in uw asielrelaas. U verklaart op 24 november 2015 uitgehuwd te zijn geweest (CGVS, p.13; 15-16). De dag nadien, 25 november 2015, liep u weg naar een vriendin. U werd door uw vader terug naar huis gebracht, waarna u vijf dagen thuis vast zat, dus 25 tot en met 29 november 2015. U verklaart de zesde dag het huis ontvlucht te hebben, op 30 november 2015. Twee dagen later, op 1 december 2015, ontstond het plan om u naar het buitenland te laten vluchten (CGVS, p.13). Diverse documenten in het visumdossier zijn echter voor deze datum afgeleverd. Ten eerste is er uiteraard het paspoort, dat u ruim een half jaar voor de door u beweerde problemen bij de Djiboutiaanse autoriteiten bekwam. Verder is er het attest van uw werkgever, dat u uw jaarlijkse vakantie neemt van 20 december 2015 tot 20 januari 2016, dat afgeleverd werd op 26 november 2015, midden in de periode tijdens dewelke u thuis opgesloten zat. Het attest van Port de Djibouti dat u voor dit bedrijf werkzaam was, werd afgeleverd op 29 november 2015, net als uw bankafschriften. Al deze documenten werden afgeleverd nog voor het moment waarop u verklaart dat het plan ontstond om u het land te doen verlaten. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat 'hij [de smokkelaar] dat misschien geregeld heeft' (CGVS, p.19). Gezien er aan uw incoherente verklaringen met betrekking tot het verkrijgen van uw reisdocumenten geen enkel geloof gehecht kan worden, kan het Commissariaat-generaal deze vergoelijking ook niet aannemen. Het feit dat de datering op de door u bekomen documenten, die u hebt ingediend om een visum te verkrijgen, volledig de chronologie van uw relaas doorkruist, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het gedwongen huwelijk en de daarop volgende opsluiting in uw huis totaal.

Tegenstrijdigheden en leemten in uw verklaringen over het gedwongen huwelijk ondermijnen uw relaas nog verder.

U verklaart, wanneer u gevraagd wordt naar uw huwelijk, dat de trouwceremonie bij u thuis plaatsvond en dat uw vader en oom aanwezig waren (CGVS, p.8). U dient nadien een trouwakte in. Wanneer de protection officer vervolgens vraagt wie de getuigen op het huwelijk waren, verklaart u dat uw oom het was (CGVS, p.11). Vervolgens verklaart u dat er twee oudere mannen waren, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen. Wanneer de protection officer u confronteert met deze tegenstrijdigheid, verwijt u de interviewer dat hij niet expliciet heeft gevraagd naar het aantal aanwezige mensen (CGVS, p.11). Het is natuurlijk uw eigen verantwoordelijk om het CGVS accurate informatie te bezorgen teneinde uw asielaanvraag te kunnen beoordelen. U werd er in het begin van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat u zoveel mogelijk informatie moest geven. Er werd duidelijk gesteld dat u alle vragen uitgebreid, volledig en gedetailleerd moest beantwoorden (CGVS, p.2). U werd hieraan in de loop van het gehoor trouwens aan herinnerd (CGVS, p.4). Wanneer u wordt gevraagd naar de namen van deze mensen kan u daar niets over zeggen. U herinnert zich de naam niet, en stelt dat hij 'niet echt uw oom is, maar een clanlid' (CGVS, p.11). U verklaart dat u zijn naam niet herinnert omdat u 'heel veel problemen heeft gehad' (CGVS, p.11). Ook van de tweede 'oom' kent u de naam niet. Het is niet aannemelijk dat u de namen van de getuigen op uw huwelijk helemaal niet kent, noch uw relatie tot hen duidelijk kan omschrijven. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u die namen niet kent, verklaart u dat het slechts verre neven van uw vader waren, die nooit bij u thuis kwamen (CGVS, p.12). U kan niet verklaren om welke reden uw vader dergelijke onbekenden heeft gekozen als getuigen voor uw huwelijk. U zegt dat u geen vragen stelde omdat het niet uw eigen keuze was om te huwen, en dat je alleen maar vragen stelt als je blij bent om te trouwen (CGVS, p.12). Deze verklaring is allerminst logisch te noemen.

De namen van de getuigen op uw huwelijk staan bovendien geschreven op de trouwakte die u bij het Commissariaat-generaal indient om uw relaas te staven. U hebt dit document naar eigen zeggen zelf meegenomen vanuit Djibouti. Het is reeds sinds eind november 2015 in uw bezit. Het feit dat u geen idee hebt van de namen van de getuigen van uw huwelijk, hoewel u deze gedurende heel de periode van uw asielaanvraag in uw bezit had, ondergraft de geloofwaardigheid van uw relaas totaal. Ook de authenticiteit van het voorgelegde document wordt ernstig ondermijnd door deze onwetendheid.

De door u voorgelegde documenten kunnen de beslissing niet in uw voordeel keren.

Het Commissariaat-generaal stelt uitdrukkelijk dat voorgelegde documenten slechts waarde hebben voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is. De kopie van de identiteitskaart die u voorlegt bevestigt uw identiteit, die door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Het Commissariaat-generaal merkt wel op dat u volgens deze identiteitskaart en tevens volgens de info in het visumdossier woonachtig bent in Balbala, hoewel u naar eigen zeggen in Hayabley woonde (CGVS, p.3). Deze tegenstrijdigheid onderlijnt het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. De trouwakte die u voorlegt gaat niet gepaard met geloofwaardige verklaringen. Bovendien is hierboven al vastgesteld dat u niet eens weet welke de namen van de getuigen zijn, die op dit document vermeld worden. Met betrekking tot de vaststellingen van de dienst radiologie van het ziekenhuis te Sint-Truiden kan eveneens gezegd worden dat deze slechts een weergave zijn van uw fysieke toestand en geen enkele uitspraak doen over de omstandigheden waarin eventuele verwondingen zijn ontstaan. Het Commissariaat-generaal merkt tevens op dat het medische document stelt dat er 'geen recente fractuur' aantoonbaar is. Met betrekking tot het medische document inzake vrouwelijke genitale verminking merkt het Commissariaat-generaal op dat het dit feit niet betwist, maar dat u in verband hiermee geen toekomstige vrees inroept.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 september 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster benadrukt dat haar paspoort en reisdocumenten geregeld werden door de smokkelaar en dat zij enkel een pasfoto en haar vingerafdrukken diende te geven. Verzoekster stelt dat zij niet weet welke andere (valse) documenten de smokkelaar zou gebruikt hebben om een visum te bekomen voor haar. Zij verduidelijkt nog dat zij tijdens haar reis het paspoort enkel kort in handen kreeg wanneer zij de controles passeerde. Verzoekster stelt te vermoeden dat de smokkelaar een plausibel verhaal heeft verzonnen om een visum te kunnen bekomen op haar naam.

Verzoekster benadrukt op het CGVS de ware redenen van haar vertrek uit Djibouti en haar vrees bij terugkeer te hebben verteld. Zij volhardt in haar verklaringen. Verzoekster stelt nooit te hebben gewerkt voor 'Port de Djibouti'. Verzoekster vermoedt dat deze (valse) gegevens gebruikt werden door de smokkelaar om een visum te kunnen bekomen voor haar. Verzoekster herneemt dat zij in Djibouti als huishoudhulp gewerkt heeft en zeer kort scholing heeft gelopen.

Waar verweerder geen geloof hecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk, geeft zij aan dat zij niet veel informatie gekregen heeft van haar vader hierover. Zij verduidelijkt dat haar vader wist dat zij zich hiertegen zou verzetten, omdat zij verliefd was op een andere man. Zij voegt eraan toe dat haar vader alles geregeld heeft en verzoekster verplicht heeft aanwezig te zijn op de ceremonie. Verzoekster stelde dat haar vader de getuigen kende, wat niet noodzakelijk wil zeggen dat verzoekster deze ook kent, nu in Djibouti naar clanleden als familieleden, *in casu* ooms, wordt gerefereerd.

Verzoekster herneemt dat er twee getuigen aanwezig waren, twee clanleden/getuigen die verplicht aanwezig moesten zijn opdat het huwelijk legitiem zou zijn, dat ze niet veel informatie over hen kan geven, noch over haar man met wie zij verplicht werd te huwen. Verzoekster legt uit dat haar vader het meer zag als een "business" transactie en verzoekster geen mogelijkheid had om te weigeren.

Zij heeft de hele toestand gewoon ondergaan, maar vanaf het begin was het voor haar duidelijk dat zij niet zou kunnen leven op die manier en zij zou moeten vluchten.

Verzoekster meent dat verweerder bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft. Zij benadrukt dat zij weldegelijk afkomstig is uit Djibouti, er als huishoudhulp heeft gewerkt en is moeten vluchten omwille van een gedwongen huwelijk.

Verzoekster voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In hoofddorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad benadrukt dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is uiteraard essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is. Dit kan *in casu* niet blijken.

2.4. Vooreerst legt verzoekster compleet tegenstrijdige verklaringen af over haar reisdocumenten. Zo gaf verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij niet weet of het paspoort – waarmee zij naar België reisde en waarover zij verklaarde dat het een echt paspoort was dat zij samen met de smokkelaar had aangevraagd bij de overheid van Djibouti – een visum bevatte, maar kon wel stellen dat dit paspoort op een andere naam stond, met name S. (verklaring DVZ, punt 24).

Tijdens haar interview bij het CGVS verklaarde verzoekster daarentegen dat de smokkelaar alles had geregeld en dat verzoekster helemaal niets had gedaan – behalve het geven van een pasfoto (gehoorrapport van het CGVS van 3 mei 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 13) –, dat het paspoort op een andere naam, A. stond en dat de smokkelaar ook alles geregeld had om het visum te bekomen (CGVS-verslag, p. 14-15). Dergelijke incoherente verklaringen over het paspoort waarmee ze beweerdelijk naar Europa is gereisd, doen afbreuk de geloofwaardigheid van deze beweringen. Waar verzoekster louter ontkent deze verklaringen te hebben afgelegd en stelt dat ze dacht dat *“hij vorige keer vroeg of je een paspoort kon aanvragen in je land van herkomst. Maar ik heb niet verklaard dat ik een paspoort heb aangevraagd”*, alsook dat ze *“geen naam gezegd”* heeft (CGVS-verslag, p. 15), vindt dit niet de minste steun in het administratief dossier. In het gehoorverslag van de DVZ, liet zij optekenen: *“Heb je je paspoort zelf aangevraagd, of heeft de smokkelaar dit gedaan?”*, *“Hij heeft het samen met mij aangevraagd.”*, *“Waar heb je het aangevraagd”*, *“De afdeling voor de paspoorten, de overheid van Djibouti”*. *“Ken je de naam?”* *“S.”* (verklaring DVZ, punt 24). Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift is dan ook niet aannemelijk.

2.5. Verzoekster legt niet alleen intern incoherente verklaringen af over haar reisdocumenten. Haar verklaringen stemmen evenmin overeen met de objectieve informatie vervat in haar visumdossier, toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster - zoals vereist wordt - een visumaanvraag had ingediend bij de Franse ambassade te Djibouti onder haar eigen naam, A.A.O., en bovendien in het bezit was van een eigen paspoort. Dit paspoort werd haar afgeleverd op 30 april 2015, wat overigens ruim een half jaar voor de aanvang van haar voorgehouden problemen was, en acht maanden voor haar vertrek uit Djibouti. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende verzoekster louter dat zij onder haar eigen naam gereisd heeft en dat *“[d]ie man heeft het voor mij gedaan”* (CGVS-verslag, p. 17), wat de vastgestelde incoherenties bezwaarlijk kan verschonen. Dit klemte te meer nu er vingerafdrukken genomen worden bij een visumaanvraag en de smokkelaar dus onmogelijk *“alles”* voor verzoekster kan geregeld hebben. Hierop gewezen, verklaarde verzoekster opeens het volgende: *“Die dag dat ik zei dat hij een foto had genomen van mij. Toen zei hij: ‘kom, ik breng je ergens.’ Ik heb vingerafdrukken moeten afgeven, maar hij heeft met niet verteld dat hij een paspoort voor me zou regelen.”* (CGVS-verslag, p. 17). Daargelaten dat verzoekster haar verklaringen duidelijk aanpast naarmate zij geconfronteerd wordt met ongerijmdheden, maakt haar uitleg op zich eveneens een flagrante tegenstrijdigheid uit met haar eerdere verklaringen waar zij duidelijk stelde dat zij niets heeft moeten doen voor het verkrijgen van de reisdocumenten, behalve dan het geven van een pasfoto (CGVS-verslag, p. 13, p. 14). Dat verzoekster nog stelde dat de *“protection officer”* haar niet expliciet naar vingerafdrukken heeft gevraagd (CGVS-verslag, p. 18), kan dan ook niet verschonen, nu verzoekster tweemaal uitdrukkelijk heeft aangegeven zelf niets te hebben gedaan voor het bekomen van haar paspoort. Uit deze vaststellingen kan enkel afgeleid worden dat verzoekster beseft dat haar verklaringen onwaarachtig voorkomen en dan ook aanpast waar nodig.

2.6. Verzoekster houdt dus haar reispaspoort achter voor de Belgische asielinstanties, vermoedelijk om zo de hierin vervatte informatie over een door haar verkregen Schengenvisum, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden. Gelet op verzoeksters visumdossier en haar tegenstrijdige verklaringen aangaande haar reisdocumenten, is het geheel redelijk aan te nemen dat verzoekster onder haar eigen naam van Djibouti naar Europa is gereisd met een toeristenvisum uitgereikt door de Franse autoriteiten. Dat verzoekster, ook na confrontatie met de vastgestelde tegenstrijdigheden en verzoeksters visumdossier, blijft volharden in haar ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar reis, maakt duidelijk dat verzoekster pertinent en doelbewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeksters verklaringen over de financiering van haar beweerde smokkelaar niet ongeloofwaardig voorkomen (*“Ze (N.H.) heeft geld voor me gespaard, elke maand spaarde ze 10.000 frank voor me, voor het geval dat ik het nodig zou hebben, voor het geval iemand dood zou gaan. Toen zei ze: ‘ik heb je geld, dat je gespaard heb, ik ga de rest proberen in te zamelen en een man zoeken die je van hier kan redden. Die je naar het buitenland kan brengen’.”*, CGVS-verslag, p. 13). De Raad ziet niet in – noch maakt verzoekster aannemelijk – waarom verzoeksters bazin N.H. elke maand 10.000 frank voor verzoekster zou sparen, temeer nu verzoeksters maandloon slechts 30.000 frank bedroeg (CGVS-verslag, p. 6) en verzoeksters bazin haar loon aldus met een derde zou verhoogd hebben en dit zou gespaard hebben zonder verzoeksters medeweten. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen bevestigen slechts dat verzoekster niet met de hulp van een smokkelaar naar Europa gereisd is.

2.7. Verder ondermijnt de informatie uit het visumdossier de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden profiel en vermeende levensomstandigheden in Bangladesh. Zo hield verzoekster bij het CGVS voor dat zij slechts tot haar elf jaar naar school gegaan was om het huishouden te kunnen doen thuis (CGVS-verslag, p. 4), sinds 2012 als huishoudster bij N.H. aan de slag ging (CGVS-verslag, p. 5) en haar gezin arm was omdat haar vader geen vast werk had en alles opdeed aan qat (CGVS-verslag, p. 16). Haar voorgehouden leefsituatie, waarop haar asielrelaas – dat zij gedwongen werd te huwen met een rijke oude man – gestoeld is, wordt echter volledig onderuit gehaald door de informatie uit haar visumdossier, waaruit blijkt dat zij sinds 2011 werkzaam is als juriste bij “Port de Djibouti” en aldus een hoogopgeleide, financieel onafhankelijke vrouw is. Nog daargelaten dat de Raad niet inziet hoe een vrouw met een profiel zoals verzoekster voorhoudt op vrij eenvoudige wijze naar Europa zou kunnen komen, zijn de gegevens uit het visumdossier bijzonder nauwkeurig, voor de ambassade gemakkelijk verifieerbaar en dienen ze als echt te worden aangenomen. Verzoekster is dus ook op het punt van haar identiteit en profiel onwaarschijnlijk. Deze vaststellingen doen derhalve afbreuk aan verzoeksters voorgehouden asielmotieven.

2.8. Daarnaast stemt de chronologie van de documenten in verzoeksters visumdossier niet overeen met de chronologie van haar relaas. Zo verklaart verzoekster op 24 november 2015 te zijn uitgehuwd, waarop verzoekster de volgende dag wegliep naar een vriendin, diezelfde dag door haar vader terug naar huis te zijn gebracht, vijf dagen thuis gezeten te hebben, en op de zesde dag tot bij N.H. vluchtte, waar twee dagen nadien het plan ontstond om naar het buitenland te vluchten (CGVS-verslag, p. 13, 15-16). Verscheidene documenten in het visumdossier zijn echter voordien afgeleverd. Zo werd verzoeksters paspoort op 30 april 2015 uitgegeven, zeven maanden voor haar voorgehouden problemen. Het attest van haar werkgever aangaande verzoeksters jaarlijkse vakantie werd afgeleverd op 26 november 2015, wanneer verzoekster beweerdelijk thuis zat opgesloten. Het attest van Port de Djibouti dat verzoekster voor dit bedrijf werkzaam was, alsook bankafschriften en het attest van de East Africa Bank, werden afgeleverd op 29 november 2015, wanneer verzoekster naar eigen zeggen nog niet het plan had naar het buitenland te vluchten. Verzoekster tracht voorgaande vaststellingen omtrent de incoherente data nog te verschonen door te stellen dat de smokkelaar voor deze documenten zou gezorgd hebben (CGVS-verslag, p. 19). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, nu verzoeker ook intern strijdig is aangaande de verkrijging van haar reisdocumenten, zoals hierboven reeds werd aangehaald. De vaststelling dat de data van de documenten in het visumdossier niet stroken met de chronologie van verzoeksters asielrelaas haalt dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven – het gedwongen huwelijk en de daaropvolgende opsluiting bij haar thuis – fundamenteel onderuit.

2.9. Zelfs de geloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden gedwongen huwelijk wordt ondermijnd door haar incoherente verklaringen dienaangaande. Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat haar vader en haar oom aanwezig waren tijdens de trouwceremonie (CGVS-verslag, p. 8). Wanneer haar later, nadat zij haar huwelijksakte had neergelegd, gevraagd werd naar de aanwezige getuigen op haar huwelijk, stelde verzoekster aarzelend, “Mijn oom?” (CGVS-verslag, p. 11). Gevraagd naar diens naam, stelde verzoekster weinig overtuigend “(twijfelt) hij is niet de broer van mijn vader. Ik herinner me de naam niet, het waren twee oudere mannen” en “Hij is niet een echte oom van mij, maar hij is een clanlid. Daarom zeggen we oom.” (CGVS-verslag, p. 11). Dat verzoekster aanvankelijk aangaf dat haar oom aanwezig was, om daarna te stellen dat het eigenlijk twee oude mannen – niet haar ooms maar clanleden – waren, toont slechts aan dat verzoekster haar initiële verklaringen heeft vergeten en deze dus niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat er in Djibouti naar clanleden als familieleden, *in casu* ooms, wordt gerefereerd, komt dit voor als een louter losse bewering ter constructie van haar relaas, die geenszins wordt ondersteund met objectieve elementen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt de namen van de getuigen aanwezig op verzoeksters huwelijk op de door verzoekster neergelegde trouwakte – welke zij uit Djibouti zou hebben meegenomen naar België – vermeldt staan (CGVS-verslag, p. 10-11). De vaststelling dat verzoekster geen idee heeft van de namen van de getuigen, die worden vermeld op een document dat verzoekster naar eigen zeggen eind 2015, ondergraaft zowel de geloofwaardigheid van haar asielrelaas als de authenticiteit van het voorgelegde document.

2.10. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

De kopie van verzoeksters identiteitskaart toont hoogstens verzoeksters identiteit aan, wat niet wordt betwist.

Wat betreft de vaststellingen van de dienst radiologie van het ziekenhuis in Sint-Truiden dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Bovendien vermeldt het medische attest dat er *“geen recente fractuur aantoonbaar”* is.

Het door verzoekster neergelegde medische attest aangaande genitale verminking stelt vast dat verzoekster een besnijdenis type II heeft ondergaan, wat niet wordt betwijfeld. Er wordt slechts vastgesteld dat verzoekster dienaangaande geen toekomstige vrees inroept, doch louter stelt dat zij wou aantonen dat zij als kind besneden werd (CGVS-verslag, p. 13).

2.11. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent haar asielmotieven en het opwerpen van losse beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK